

mentési erőfeszítésekben. Fiatalok és tele vannak energiával. Örülnek, ha konkrét nevek listáját kapják, akikért dolgozhatnak. Szeretnek együtt munkálkodni az egyházközség tagjaival. Tudják, hogy ez nagyszerű lehetőséget kínál nekik arra, hogy tanítandó embereket találjanak. Elkötelezettek az Úr királyságának megalapítása iránt. Erős bizonyosságuk van arról, hogy krisztusibbá válnak, midőn részt vesznek ezekben a mentési erőfeszítésekben.

Végezetül hadd osszak meg veletek ebből a szentírásbeli történetből még egy rejtett kincset. Az 5. versben az áll: „Jézus pedig *azoknak* hitét látván” (kiemelés hozzáadva). Korábban erre nem figyeltem fel: az ő hitükről van szó. Összeadó dítünk mások jólétére is hatással lesz.

Kik ezek a Jézus által említett emberek? Valószínűleg ide tartozik a gutaütött embert vivő négy ember, maga a gutaütött, az érte imádkozó emberek, és mindazok, akik Jézus prédikálását hallva csendben, hamarosan bekövetkező csodát reméltek a szívükben. Ide tartozhat valaki házastársa, szülője, fia vagy leánya, egy misszionárius, egy kvórum elnöke, egy segítőegyleti elnök, egy püspök vagy egy barát a távolból. Mindannyian segíthetünk egymásnak. Mindannyiunknak buzgón munkálkodva kell törekednünk a szükséglet látók megmentésére.

Bizonyoságot teszek arról, hogy Jézus Krisztus a csodák Istene. Jézus Krisztus mindannyiunkat szeret, és hatalmában áll fizikailag és lelkileg is megszabadítani és gyógyítani. Ha segítünk Neki a lelkek megmentésére irányuló küldetésében, akkor ennek folyamán mi is meg leszünk mentve. Erről teszek bizonyoságot az Ő szent nevében, aki Jézus Krisztus, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd például Thomas S. Monson: A megmentés felelőssége. *Liahóna*, 2013. okt. 4.

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Mindörökre szabadok, hogy maguk cselekedjenek

Isten akarata az, hogy szabad férfiak és nők legyünk, akikben megvan a képesség arra, hogy felemelkedjenek minden lehetőségükhöz fizikailag és lelkileg is.

William Shakespeare *V. Henrik király* című drámájában szerepel egy éjszakai jelent az angol katonák agincourti táborában, közvetlenül azt megelőzően, hogy a francia sereggel összecsaptak volna. A halvány fényben a részben álcát viselő Henrik király a katonái között járkal, akik nem ismerik fel. Szóba elegyedve velük igyekszik felmérni jelentős számbéli hátrányban lévő seregének lelkiállapotát, és mivel nem ismerik fel, őszintén beszélnek vele. Az egyik ilyen beszélgetés során arról elmélkednek, ki viseli a felelősséget az iránt, ami az emberekkel a csatában történik – a király vagy az egyes katonák.

Egy ponton aztán Henrik király kijelenti: „Én bizony sehol se halhatnék még szívesebben, mint épen a király körül, mert ügye igazságos...”

Villám visszavág: „Ez már túlmegy a mi eszünkön.”

Társa is egyet ért: „Túl ám; vagy túlmegy azon, a miről mi kérdezősködhetünk: mert nekünk elég azt

tudni, hogy a király alattvalói vagyunk. Ha rossz az ügye, eltörli abban a mi bűnünket a király iránt való engedelmisségünk.”

Villám hozzát teszi: „De ha ügye nem jó, magának a királynak gyűlik meg a baja a számadással...”

Henrik király – nem meglepő módon – ellenkezik: „Minden alattvaló kötelessége a királyé; de minden alattvaló lelke a tulajdon magáé.”¹

Shakespeare nem tesz kísérletet arra, hogy a darabban megoldást találjon a vitára, és ilyen vagy olyan formában a vita napjainkig folytatódik – ki viseli a felelősséget azért, ami az életünkben történik?

Amikor rosszul mennek a dolgok, hajlamosak vagyunk másokat vagy akár Istent okolni. Olykor felébred a jogosultság érzése, és az egyének vagy csoportok igyekeznek másokra vagy a kormányzatra hárítani a felelősséget saját jólétükért. Lelki dolgokban néhányan azt feltételezik, hogy az embereknek nem szükséges személyes

igazlelkűsége törekedniük, hiszen Isten úgy szereti és menti meg őket, „ahogyan vannak”.

Isten azonban elvárja minden gyermekétől, hogy az általa biztosított erkölcsi önrendelkezés szerint cselekedjen, „hogy minden embert felelősségre lehessen vonni saját bűneiért az ítélet napján”². Az Ő terve és szándéka az, hogy saját életünk drámájában a miénk legyen a fő döntéshozó szerepe. Isten nem fogja leélni helyettünk az életünket, és nem is úgy irányít bennünket, mintha a bábjai lennénk, ahogyan azt Lucifer javasolta. És a prófétái sem hajlandóak a bábos szerepét eljátszani Isten helyett. Brigham Young kijelentette: „Nem kívánom egyetlen utolsó napi szenttől sem ezen a világon, sőt a mennyben sem, hogy elfogadjon bármit, amit én teszek, hacsak az Úr Jézus Krisztus Lelke, a kinyilatkoztatás lelke ezt nem mondja nekik. Azt kívánom, hogy saját maguk szerezzék meg erről a tudást és a megértést.”³

Isten tehát nem ment meg bennünket „ahogy vagyunk”, először is azért, mert „ahogy vagyunk”, úgy tisztátalanok vagyunk, és „semmi tisztátalan dolog nem lakhat... az ő jelenlétében; mert Ádám nyelvén a Szentség Embere az ő neve, az ő Egyszülöttjének neve pedig [a Szentség] Ember[ének] Fia”⁴. Másodszor pedig Isten nem tesz semmi olyat, ami arra kényszerítene bennünket, hogy a cselekedeteink által választottól eltérő emberré váljunk. Ő igazán szeret bennünket, és mivel szeret bennünket, nem kényszerít, de nem is hagy magunkra minket, hanem inkább segít és irányít bennünket. Valóban, Isten szeretetének igazi megnyilvánulása a parancsolataiban keresendő.

Örvendeznünk kell (és tesszük is) az Isten-rendelte terv miatt, amely lehetőséget biztosít számunkra, hogy

döntéseket hozunk, hogy saját magunk cselekedjünk és tapasztaljuk meg a következményeket, illetve ahogyan a szentírás kifejezi ezt, hogy „megízlelljük” a keserűt, hogy értékelni tudj[uk] a jót”⁵. Örökké hálásak vagyunk, hogy a Szabadító engesztelése legyőzte az eredendő bűnt, hogy ezáltal a világba születhessünk, és ne legyünk büntetésnek kitéve Ádám vétke miatt.⁶ A bukástól ilyen módon történő megváltás által Isten előtt ártatlanul kezdhetjük életünket, és mindörökre szabadok leszünk, felismervén a jót a gonosztól; hogy önmagunk cselekedjünk, és ne velünk cselekedjenek.⁷ Megválaszthatjuk, hogy milyen emberek kívánunk lenni, és Isten segítségével olyanok lehetünk, mint Ő.⁸

Jézus Krisztus evangéliuma megnyitja az utat az előtt, amivé válhatunk. Jézus Krisztus engesztelése és irtalma révén a celesztális törvény szerinti tökéletes és következetes életvitel terén a halandóságban tapasztalt hiányosságaink eltöröltetnek, és képessé tételünk arra, hogy krisztusi jellemet fejlesszünk ki. Az igazságosság azonban megköveteli, hogy ebből semmi se történjék meg a mi tudatos beleegyezésünk és részvételünk nélkül. Ez mindig is így volt. Már az is,

hogy fizikai lényekként jelen vagyunk a földön, azon döntésünk eredménye, amelyet mindannyian meghoztunk, miszerint részt veszünk Atyánk tervében.⁹ Éppen ezért a szabadítás bizonyosan nem az isteni szeszély eredménye, de nem is kizárólag az isteni akarat alapján történik meg.¹⁰

Az igazságosság Isten elengedhetetlen tulajdonsága. Nyugodtan hihetünk Istenben, mert ő tökéletesen megbízható. A szentírások azt tanítják nekünk, hogy „...Isten nem jár görbe utakon, nem fordul sem jobb kéz felé, sem balra, és nem tér el attól, amit mondott; tehát ösvényei egyenesek, és az ő pályája egy örök körforgás”¹¹, valamint hogy „...nem személyválogató az Isten”¹². A hit, a bizalom és a remény kapcsán az igazságosság isteni tulajdonságára hagyatkozunk.

Tökéletes igazságossága következményeként azonban van néhány dolog, amit Isten nem tehet meg. Nem határozhatja meg tetszés szerint, kit váltson meg és kit vessen ki. A „... legcsekélyebb mértékű elnézéssel sem tekinthet... a bűnre”¹³. Nem engedheti, hogy az irgalom megrabolja az igazságosságot.¹⁴

Igazságosságának megdönthetetlen bizonyítéka az, hogy Isten

társ-tantételként megformálta az irgalmat. Éppen azért, mert igazságos, megalkotta annak módját, hogy az irgalom betölthesse nélkülözhetetlen szerepét örökkévaló sorsunkban. Így hát „az igazságosság minden követelményét gyakorolja, és az irgalom is jogot formál mindarra, ami a sajátja”¹⁵.

Tudjuk, hogy „annak szenvedései... és halála..., aki bűnt nem cselekedett, akivel nagyon elégedett volt [az Atya]; ...a Fi[ának] vére..., amely kiontatott”¹⁶, kielégítette az igazságosság követelményeit, könyörületet nyújtott és megváltott bennünket.¹⁷ Még így is, az „...*igazságosság szerint* a megváltás terve... *csak az ember bűnbánatának feltételével valósulhatott meg*”¹⁸. A bűnbánat követelménye és lehetősége az, amely lehetővé teszi az irgalom számára, hogy az igazságosság eltiprása nélkül töltsen be feladatát.

Krisztus nem azért halt meg, hogy válogatás nélkül mindenkit megmenten, hanem hogy felkínálja a bűnbánatot. A bűnbánat folyamatában „teljesen annak érdemeire támaszkod[unk], akinek hatalmában áll megszabadítani”¹⁹, a bűnök megbánásának cselekedete azonban saját döntésünkből fakadó változás. Azzal, hogy a bűnbánatot az irgalom ajándéka elnyerésének előfeltételévé tette, Isten lehetőséget biztosított, hogy felelősek maradjunk magunkért. A bűnbánat tiszteletben tartja és támogatja erkölcsi önrendelkezésünket. „És így az irgalom eleget tehet az igazságosság követelményeinek, és a biztonság karjaiba zárja őket, míg aki nem gyakorol bűnbánathoz vezető hitet, az ki lesz téve az igazságosság követelményei teljes törvényének; tehát csak annál lép érvényre a megváltás nagy és örökkévaló terve, akinek bűnbánathoz vezető hite van.”²⁰

Isten igazságosságát és iralmát félreérteni egy dolog; megtagadni

Isten létezését vagy feljebbvalóságát egy másik, de mindkettő azzal jár, hogy a teljes, isteni lehetőségeinknél kevesebbet érünk el – olykor sokkal kevesebbet. Az olyan Isten, aki nem támaszt semmilyen követelményt, a gyakorlatban egyenlő az olyan Istennel, aki nem létezik. Az Isten nélküli világ pedig – anélkül az Isten nélkül, aki erkölcsi törvényeket határoz meg gyermekei kormányzására és tökéletesítésére – olyan világ, ahol nincsen végső igazság vagy igazságosság. Olyan világ, ahol az erkölcsi relativitás a legfelsőbb uralkodó szabály.

Ez a relativitás azt jelenti, hogy mindenki a saját maga legfőbb ura. Persze nem csupán azok vallják magukénak ezt a filozófiát, akik tagadják Istent. Vannak, akik hisznek Istenben, mégis úgy vélik, hogy ők maguk, egyénileg dönthetik el, mi a helyes, és mi a helytelen. Az egyik fiatal felnőtt így fejezte ezt ki: „Nem mondhatnám, hogy a hinduizmus helytelen vagy a katolicizmus helytelen, illetve ha valaki episzkopális, az helytelen – szerintem attól függ, mit hiszel. [...] Szerintem nincsen helyes vagy helytelen.”²¹ Másikuk így válaszolt, amikor vallásos hitelveiről kérdezték: „Magamban hiszek – ez a lényege az egésznek. Úgy értem, hogyan lehetne bárki feljogosítva arra, hogy megmondja, mit higgy?”²²

Azok számára, akik úgy vélik, hogy bármi és minden igaz lehet, az objektív, szilárd és egyetemes igazság kinyilvánítása kényszernek érződik: „nem szabadna, hogy arra kényszerítsenek, hogy valamit igaznak higgyek, ami nekem nem tetszik”. Ez azonban nem változtat a valóságon. A gravitáció törvényének elutasítása még nem fogja megakadályozni, hogy az illető lezuhanjon, ha lelép egy szikláról. Ugyanez igaz az örökkévaló törvényre és igazságosságra. A szabadság nem az ellenállásból, hanem az

alkalmazásból ered. Ez lényeges Isten saját hatalmával kapcsolatban is. Ha a szilárd és állandó igazságok nem lennének valóságok, akkor az önrendelkezés ajándéka elveszítené jelentőségét, hiszen sohasem tudnánk előre látni és feltételezni a tetteink következményeit. Ahogyan Lehi kifejtette: „És ha azt mondjátok, hogy nincs törvény, azt is mondhatjátok, hogy nincs bűn. Ha azt mondjátok, hogy nincs bűn, azt is mondhatjátok, hogy nincs igazlelkűség. És ha nincs igazlelkűség, nincs boldogság. És ha nincs igazlelkűség, sem boldogság, nincs büntetés, sem nyomorúság. És ha ezek a dolgok nincsenek, nincs Isten. És ha nincs Isten, mi nem vagyunk, sem a föld; mert nem lehetett volna a dolgok megteremtése, sem ami cselekedjen, sem amivel cselekedjenek; tehát minden dolognak el kellett volna tűnnie.”²³

Mind a fizikai, mind a lelki dolgok terén a lehetőség, hogy személyes felelősséget vállaljunk, Istentől kapott ajándék, amely nélkül nem tudnánk kiaknázni az összes lehetőségünket Isten leányaiként és fiaiként. A személyes felelősségre vonhatóság jog és kötelesség is, amelyet folyamatosan védelmeznünk kell; hiszen már a teremtés előtől fogva támadás alatt áll. Meg kell védelmeznünk a felelősségvállalást azon személyekkel és programokkal szemben, melyek (sokszor a legjobb indulattal) függővé szeretnének tenni bennünket. És meg kell védenünk saját hajlamainkkal szemben is, amelyek arra készítetnek, hogy elkerüljük a munkát, amely a tehetségeink, képességeink és krisztusi jellemünk kiműveléséhez megkívántatik.

Van egy történet egy emberről, aki egyszerűen nem volt hajlandó dolgozni. Minden szükségletének kielégítését másoktól várta el. Úgy gondolkodott, hogy mivel fizeti az adóját és a tizedét, az egyház vagy az

állam, vagy mindkettő, tartozik neki azzal, hogy eltartsa. Nem volt mit ennie, mégsem volt hajlandó dolgozni, hogy gondoskodjon magáról. Végső elkeseredésükben és undorukban azok, aki próbáltak segíteni neki, úgy döntöttek, hogy mivel a kisujját sem hajlandó megmozdítani a saját érdekében, ennyi erővel ki is vihetik a temetőbe, és hagyhatják, hogy meghaljon. A temető felé menet egyikük azt mondta: „Ezt nem tehetjük. Van egy kis kukoricám, adok neki.”

El is mondták a lehetőséget a férfinak, aki azt kérdezte: „Le van morzsolva?”

Erre azt felelték, hogy nincs.

„Hát akkor – mondta – vigyetek tovább.”

Isten akarata az, hogy szabad férfiak és nők legyünk, akikben megvan a képesség arra, hogy felemelkedjenek minden lehetőségükhöz fizikailag és lelkileg is, hogy mentesek legyünk a szegénység megalázó korlátaitól és

a bűn kötelékeitől, hogy élvezzük az önbecsülést és a függetlenséget, hogy mindenben felkészültek legyünk arra, hogy csatlakozzunk Őhöz az Ő celesztális királyságában.

Nem ringatom magam abba az illúzióba, hogy ez kizárólag a saját erőfeszítéseinkkel, az Ő hathatós és állandó segítségével nélkül megvalósítható. Tudjuk, „hogy kegyelem által szabadítanak meg minket, mindaz után, amit meg tudunk tenni”²⁴. És nincs szükség arra, hogy elérjünk valamilyen minimális szintet képességeink vagy jószágunk terén, mielőtt Isten segítene – az isteni segítség a miénk lehet minden nap minden órájában, függetlenül attól, merre járunk az engedelmesség ösvényén. Azt viszont tudom, hogy azonfelül, hogy vágyunk az Ő segítségére, meg kell tennünk a részünket, bűnbánatot kell tartanunk, és Istent kell választanunk ahhoz, hogy Ő képes legyen az életünkben az igazságossággal és az

erkölcsi önrendelkezéssel összhangban cselekedni. A kérésem egyszerűen annyi, hogy vállaljuk fel a felelősséget, és lássunk neki a munkának, hogy Istennek legyen miben megsegítenie bennünket.

Bizonyágomat teszem, hogy Isten, az Atya él, hogy az Ő Fia, Jézus Krisztus a mi Megváltónk, és hogy a Szent Lélek velünk van. Szándékuk, hogy segítsenek bennünket, minden kétségen felül áll, képességük erre pedig végtelen. Ébredjünk hát, és emelkedjünk fel a porból, „hogy eleget lehessen tenni az Örökkévaló Atya szövetségének, melyet vel[ünk] kötött”²⁵. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. William Shakespeare: *V. Henrik király*, 4. felvonás, 1. jelenet, Lévay József fordítása. (Forrás: <http://mek.oszk.hu/04600/04608/html/magyar.htm>)
2. Tan és a szövetségek 101:78.
3. Brigham Young, „Sermon,” *Deseret News*, Oct. 31, 1855, 267; quoted in Terryl Givens and Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), 63.
4. Mózes 6:57.
5. Mózes 6:55.
6. Lásd Hittételek 1:2; lásd még 2 Nefi 2:25; Mózes 6:53–56.
7. Lásd 2 Nefi 2:26; lásd még Tan és a szövetségek 93:38.
8. Lásd 3 Nefi 12:48; 27:27; lásd még Rómabeliek 8:16–17; Tan és a szövetségek 84:37–38.
9. Lásd Jelenések 12:7–9; Tan és a szövetségek 29:36–38; Mózes 4:3–4.
10. Lásd Tan és a szövetségek 93:29–31.
11. Tan és a szövetségek 3:2.
12. Cselekedetek 10:34.
13. Tan és a szövetségek 1:31.
14. Lásd Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. Tan és a szövetségek 45:4.
17. Lásd Móziás 15:9.
18. Alma 42:13; kiemelés hozzáadva.
19. 2 Nefi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. In Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), 156.
22. In Smith, *Souls in Transition*, 156.
23. 2 Nefi 2:13.
24. 2 Nefi 25:23.
25. Moróni 10:31.

Argentína, Bariloche

